ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 4ης Ιουλίου 1996 *

Στην υπόθεση C-296/94,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Finanzgericht Hamburg (Γερμανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Bernhard Pietsch

και

Hauptzollamt Hamburg-Waltershof,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 2163/92 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1992, για την είσπραξη συμπληρωματικού ποσού που προβλέπεται από τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 3429/80, (ΕΟΚ) 796/81 και (ΕΟΚ) 1755/81, για τη θέσπιση των μέτρων διασφαλίσεως που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή κονσερβών καλλιεργούμενων μανιταριών (ΕΕ L 217, σ. 16),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. N. Κακούρη (εισηγητή), πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και J. L. Murray, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Bernhard Pietsch, εκπροσωπούμενος από τον Ulrich Lorenz-Meyer, δικηγόρο Αμβούργου,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Alberto José Navarro González, γενικό διευθυντή κοινοτικού και θεσμικού συντονισμού, και τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, της Υπηρεσίας Κοινοτικών Διαφορων,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Klaus Dieter Borchardt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 1ης Φεβρουαρίου 1996,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Μαρτίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1994, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 4 Νοεμβρίου 1994, το Finanzgericht Hamburg υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς το κύρος του κανονι-

σμού (ΕΟΚ) 2163/92 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1992, για την είσπραξη συμπληρωματικού ποσού που προβλέπεται από τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 3429/80, (ΕΟΚ) 796/81 και (ΕΟΚ) 1755/81, για τη θέσπιση των μέτρων διασφαλίσεως που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή κονσερβών καλλιεργούμενων μανιταριών (ΕΕ L 217, σ. 16, στο εξής: επίδικος κανονισμός).

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του B. Pietsch και του Hauptzollamt Hamburg-Waltershof (στο εξής: Hauptzollamt) σχετικά με την καταβολή συμπληρωματικών ποσών που αυτό αξίωσε δυνάμει του επίδικου κανονισμού.

Η κοινοτική νομοθεσία

3 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 3429/80 της Επιτροπής, της 29ης Δεκεμβρίου 1980, για τη θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά την εισαγωγή κονσερβών καλλιεργούμενων μανιταριών (ΕΕ L 358, σ. 66), που στηρίζεται στο άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΟΚ) 516/77 του Συμβουλίου, της 14ης Μαρτίου 1977, περί κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των μεταποιημένων οπωροκηπευτικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/017, σ. 226), είχε ορίσει, για το τρίμηνο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 31ης Μαρτίου 1981, την ποσόστωση για την εισαγωγή κονσερβών μανιταριών προελεύσεως τρίτων χωρών σε 7 196 τόνους. Εξάλλου, ο ίδιος κανονισμός είχε καθιερώσει έλεγχο των εισαγωγών μέσω πιστοποιητικών εισαγωγής και είχε προβλέψει, για την περίπτωση όπου οι ποσότητες των εισαγομένων και τιθεμένων σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας κονσερβών θα υπερέβαιναν την καθορισμένη από τον κανονισμό ποσότητα, την είσπραξη συμπληρωματικού ποσού ύψους 175 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους.

4 Στη συνέχεια, για το επόμενο τρίμηνο, από 1ης Απριλίου μέχρι 30ής Ιουνίου 1981, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 796/81, της 27ης Μαρτίου 1981, περί θεσπίσεως των μέτρων διασφαλίσεως που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή κονσερβών μανιταριών εκ καλλιεργείας (ΕΕ L 82, σ. 8), ο οποίος επίσης στηριζόταν στο άρθρο 14 του κανονισμού 516/77. Ο κανονισμός αυτός όρισε την ποσόστωση εισαγωγής σε 7 618 τόνους και προέβλεψε ότι, σε περίπτωση υπερβάσεως της ποσότητας αυτής, θα εισπραττόταν επίσης συμπληρωματικό ποσό ύψους 175 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους.

5 Για το τρίμηνο από 1ης Ιουλίου 1981 έως 30ής Σεπτεμβρίου 1981, ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1755/81 της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1981, περί θεσπίσεως των μέτρων διασφαλίσεως που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή κονσερβών μανιταριών εκ καλλιεργείας (ΕΕ L 175, σ. 23), που επίσης στηρίζεται στο άρθρο 14 του κανονισμού 516/77, όρισε, αυτή τη φορά, την ποσόστωση εισαγωγής σε 5 736 τόνους και το συμπληρωματικό ποσό που έπρεπε να εισπραχθεί σε περίπτωση υπερβάσεως σε 160 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους.

6 Με τις αποφάσεις του της 16ης Οκτωβρίου 1991, C-24/90, Werner Faust (Συλλογή 1991, σ. I-4905), C-25/90, Wünsche (Συλλογή 1991, σ. I-4939), και C-26/90, Wünsche (Συλλογή 1991, σ. I-4961), το Δικαστήριο κήρυξε άκυρο το άρθρο 1 των κανονισμών 3429/80, 796/81 και 1755/81, ως προς το ύψος του ορισθέντος συμπληρωματικού ποσού, λόγω παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας.

7 Προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις αποφάσεις αυτές, η Επιτροπή εξέδωσε τον επίδικο κανονισμό, με τον οποίο μείωσε, με αναδρομική ισχύ, στα 105 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους το συμπληρωματικό ποσό που προβλεπόταν στους τρεις κανονισμούς σχετικά με τα μέτρα διασφαλίσεως για τις εισαγωγές που είχαν γίνει μεταξύ 1ης Ιανουαρίου και 30ής Σεπτεμβρίου 1981.

Η διαφορά της κύριας δίκης

8 Όπως προκύπτει από τη διάταξη περί παραπομπής, από τις 5 έως τις 11 Μαρτίου 1981 και ενώ ίσχυε ο κανονισμός 3429/80, ο Pietsch ζήτησε και έλαβε την άδεια να θέσει σε ελεύθερη κυκλοφορία μια παρτίδα κονσερβών μανιταριών τα οποία, σύμφωνα με τις διασαφήσεις, προέρχονταν από την Κορέα. Σε μια πρώτη φάση, δεν εισπράχθηκε κανένα ποσό.

9 Ύστερα από διάφορες διοικητικές έρευνες, προέκυψε ότι οι εν λόγω κονσέρβες μανιταριών είχαν στην πραγματικότητα εισαχθεί από την Ταϊβάν. Κατόπιν

αυτού, με τροποποιητική πράξη καταλογισμού, το Hauptzollamt αξίωσε από τον Pietsch, βάσει του κανονισμού 3429/80, συμπληρωματικό ποσό 365 530,06 γερμανικών μάρκων (DM), για τον λόγο ότι, κατά τον εκτελωνισμό, ο Pietsch δεν είχε προσκομίσει πιστοποιητικό εισαγωγής εμφαίνον την ακριβή καταγωγή του εμπορεύματος.

10 Κατόπιν απορρίψεως της διοικητικής του ενστάσεως, ο Pietsch προσέφυγε στις 27 Νοεμβρίου 1984 ενώπιον του Finanzgericht Hamburg. Κατά τη διάρκεια της δίκης αυτής, το Hauptzollamt μείωσε, με δεύτερη τροποποιητική πράξη καταλογισμού της 22ας Νοεμβρίου 1993, βάσει του επίδικου κανονισμού που είχε εν τω μεταξύ εκδοθεί, το συμπληρωματικό ποσό που έπρεπε να εισπραχθεί εκ των υστέρων από 365 530,06 DM σε 219 213,47 DM.

11 Τότε, ο Pietsch ζήτησε από το Finanzgericht Hamburg να κηρύξει άκυρη τη δεύτερη αυτή τροποποιητική πράξη.

12 Στο πλαίσιο της προσφυγής του, ο Pietsch υποστήριξε κατ' ουσίαν ότι το άρθρο 1 του επίδικου κανονισμού, με το οποίο το συμπληρωματικό ποσό που προβλεπόταν από τον κανονισμό 3429/80 μειώθηκε από 175 σε 105 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους, δεν ήταν έγκυρο. Όπως προκύπτει από τις αρχές που απορρέουν από την προπαρατεθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Werner Faust, ακόμα και ένα συμπληρωματικό ποσό 105 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους, το οποίο εισπράττεται αδιακρίτως κατηγορίας, στερείται αντικειμενικότητας, είναι δυσανάλογο και υπερμέτρως υψηλό.

13 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Finanzgericht Hamburg αποφάσισε να αναστείλει τη σχετική διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι έγκυρο το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2163/92 της Επιτροπής;»

Όσον αφορά το υποβληθέν ερώτημα

14 Με το ερώτημά του, το εθνικό δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να μάθει αν το ύψος του συμπληρωματικού ποσού που προβλέπεται από τον επίδικο κανονισμό είναι σύμφωνο προς την αρχή της αναλογικότητας.

15 Κατά πάγια νομολογία, από την αρχή αυτή απορρέει ότι η νομιμότητα των μέτρων που επιβάλλουν οικονομικές επιβαρύνσεις στους επιχειρηματίες εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα μέτρα αυτά είναι κατάλληλα και αναγκαία για την επίτευξη των στόχων που νομίμως επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση, εξυπακουομένου ότι, όταν προσφέρονται προς επιλογή περισσότερα του ενός κατάλληλα μέτρα, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο καταναγκαστικό, οι δε επιβαλλόμενες επιβαρύνσεις δεν πρέπει να είναι υπέρμετρες σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1989, 265/87, Schräder, Συλλογή 1989, σ. 2237, σκέψη 21).

16 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί καταρχάς ο στόχος του επίδικου κανονισμού προκειμένου να κριθεί, στη συνέχεια, αν το συμπληρωματικό ποσό που έχει μειωθεί στα 105 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους είναι κατάλληλο και ανάλογο.

17 Θεμέλιο του κανονισμού αυτού αποτελεί ο κανονισμός (ΕΟΚ) 426/86 του Συμβουλίου, της 24ης Φεβρουαρίου 1986, για την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα των μεταποιημένων οπωροκηπευτικών (ΕΕ L 49, σ. 1), και, κυρίως, το άρθρο του 18, δυνάμει του οποίου, σε περίπτωση σοβαρών διαταραχών της αγοράς, η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως του κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, αποφασίζει για τα αναγκαία μέτρα που ανακοινώνονται στα κράτη μέλη και εφαρμόζονται αμέσως.

18 Από την πρώτη αιτιολογική σκέψη του επίδικου κανονισμού προκύπτει ότι ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε μετά τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Werner Faust και Wünsche, με τις οποίες το Δικαστήριο κήρυξε άκυρους τους κανονισμούς

3429/80, 796/81 και 1755/81, για τον λόγο ότι το ύψος του συμπληρωματικού ποσού είχε ορισθεί χωρίς οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ των κονσερβών μανιταριών κάθε καταγωγής και κατηγορίας, πράγμα που είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση του κόστους των εισαγομένων κονσερβών μανιταριών, κυρίως κατωτέρων κατηγοριών, με αποτέλεσμα να πλήττονται περισσότερο οι εισαγωγές μανιταριών κατώτερης ποιότητας.

19 Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του επίδικου κανονισμού, οι κηρυχθέντες ως άκυροι κανονισμοί είχαν ως στόχο τη μη ενθάρρυνση για εισαγωγές στην Κοινότητα κονσερβών μανιταριών πέραν των αναφερομένων ποσοτήτων και, για την επίτευξη του στόχου αυτού, είναι ανάγκη να εφαρμοσθούν τα μέτρα διασφαλίσεως στις εισαγωγές που προέρχονται από όλες τις τρίτες χώρες και για όλες τις κατηγορίες.

20 Η τρίτη αιτιολογική σκέψη του ίδιου κανονισμού διασαφηνίζει ότι το ύψος του ποσού πρέπει να ορισθεί σε επίπεδο αρκούντως υψηλό ώστε να επιτευχθεί ο επιδιωκόμενος σκοπός, επίπεδο που πρέπει να είναι το ίδιο για όλα τα οικεία προϊόντα ώστε να μην ενθαρρύνεται η διασάφηση κατά την εισαγωγή ιδίως κονσερβών κατώτερης ποιότητας, δεδομένου ότι, σε περίπτωση διαφοροποιήσεως του ποσού ανάλογα με την ποιότητα του προϊόντος διακυβεύεται, ελλείψει επαρκών ορισμών για τις διάφορες κατηγορίες σε κοινοτικό επίπεδο, ο αποτελεσματικός έλεγχος των οικείων εμπορευμάτων.

21 Τέλος, όπως ορίζει η τέταρτη αιτιολογική σκέψη, η είσπραξη ενός ποσού, που προσεγγίζει την τιμή κόστους των κονσερβών μανιταριών στην Κοινότητα, δεν επικρίθηκε από το Δικαστήριο και, όπως αναφέρεται, προκειμένου να αποφευχθεί όπως το ύψος του συμπληρωματικού ποσού για τις κατώτερες κατηγορίες κονσερβών εισαγομένων μανιταριών από τρίτες χώρες υπερβαίνει αισθητά το κόστος παραγωγής των ιδίων κονσερβών μανιταριών στην Κοινότητα, το ποσό ενδείκνυται να καθοριστεί στο ύψος της τιμής κόστους στην Κοινότητα των κονσερβών μανιταριών τρίτης διαλογής.

22 Ενόψει του κατ' αυτόν τον τρόπο διασαφηνισμένου στόχου του επίδικου κανονισμού, διαπιστώνεται ότι η επιβολή συμπληρωματικού ποσού σε περίπτωση υπερβάσεως της εγκριθείσας ποσοστώσεως ήταν και κατάλληλη και αναγκαία για την πραγματοποίηση του στόχου αυτού.

23 Όσον αφορά το ύψος του ποσού αυτού, πρέπει να σημειωθεί ότι το ποσό αυτό μειώθηκε, με το άρθρο 1 του επίδικου κανονισμού 2163/92, στα 105 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους, πράγμα το οποίο, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, αντιστοιχεί στο 90 % της αξίας των μανιταριών τρίτης κατηγορίας.

24 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει τρεις λόγους οι οποίοι, κατ' αυτό, επηρεάζουν την εγκυρότητα του συμπληρωματικού ποσού. Θεωρεί ότι η επιβολή συμπληρωματικού ποσού, το ύψος του οποίου φθάνει το 90 % περίπου της αξίας του εμπορεύματος, αποτελεί πλήγμα για τους επιχειρηματίες που πραγματοποιούν εισαγωγές χωρίς πιστοποιητικό εισαγωγής. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τη μη διαφοροποίηση του ποσού αυτού ανάλογα με την ποιότητα του εμπορεύματος, πράγμα που δεν κρίθηκε ως μη αναγκαίο από το Δικαστήριο, και τούτο για τον λόγο ότι ο αποτελεσματικός έλεγχος των σχετικών προϊόντων θα ήταν δυνατό να προσκρούει σε δυσχέρειες. Τέλος, κατά το αιτούν δικαστήριο, η εγκυρότητα του συμπληρωματικού ποσού επηρεάζεται επίσης από το γεγονός ότι το ποσό αυτό αντιστοιχούσε στην τιμή κόστους των καλλιεργουμένων μανιταριών τρίτης διαλογής, και τούτο ενώ ο κανονισμός 3429/80, που ίσχυε κατά τον κρίσιμο για τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης χρόνο, αφορούσε γενικώς τις κονσέρβες μανιταριών.

25 Συνεπώς, πρέπει να ελεγχθεί αν το ύψος αυτό του συμπληρωματικού ποσού υπερβαίνει το όριο που επιβάλλει η τήρηση της αρχής της αναλογικότητας.

26 Συναφώς, ο Pietsch ισχυρίζεται ότι το συμπληρωματικό ποσό, έστω και μειωμένο, είχε ορισθεί σε τέτοιο ύψος ώστε κανένας εισαγωγέας να μην έχει ποτέ εισαγάγει ηθελημένα κονσέρβες μανιταριών προελεύσεως τρίτης χώρας. Κατ' αυτόν, το συμπληρωματικό ποσό έπρεπε να έχει ορισθεί σε ύψος που να αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του κόστους παραγωγής εντός της Κοινότητας και της τιμής των εισαγομένων μανιταριών, συμπεριλαμβανομένων των δασμών.

27 Η θέση αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Πράγματι, όπως διευκρινίζει η δεύτερη αιτιολογική του σκέψη, στόχος του επίδικου κανονισμού δεν είναι να εμποδίσει, αλλά να αποτρέψει και, επομένως, να περιορίσει αισθητώς τις εισαγωγές στην Κοινότητα πέραν των περιορισμένων ποσοτήτων. Ένας τέτοιος στόχος δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί μέσω συμπληρωματικού ποσού του οποίου το

ύψος θα επέτρεπε αποκλειστικώς και μόνον την ισοφάριση της διαφοράς μεταξύ του κόστους παραγωγής εντός της Κοινότητας και της τιμής των εισαγομένων μανιταριών. Συνεπώς, η Επιτροπή δικαιολογημένα καθόρισε, στο πλαίσιο της εξουσίας της εκτιμήσεως, συμπληρωματικό ποσό υψηλότερο εκείνου που προέβλεπε ο Pietsch.

28 Αντιστρόφως, η Ισπανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή υποστηρίζουν, πρώτον, ότι το συμπληρωματικό ποσό θα έπρεπε να έχει ορισθεί σε υψηλότερο επίπεδο ώστε να επιτευχθεί ο στόχος του κανονισμού.

29 Πρέπει συναφώς να επισημανθεί ότι, μολονότι η Επιτροπή διέθετε κάποιο περιθώριο εκτιμήσεως για να προσδιορίσει το ύψος του συμπληρωματικού ποσού, τούτο δεν θα έπρεπε να ορισθεί σε τόσο υψηλό επίπεδο ώστε να ισοδυναμεί με απαγόρευση. Πράγματι, ο κανονισμός δεν σκοπεί να απαγορεύσει κάθε εισαγωγή πέραν των καθορισθεισών ποσοτήτων, αλλά να προστατεύσει την κοινοτική αγορά μανιταριών από διαταραχές οφειλόμενες στις υπέρμετρες εισαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρών.

30 Δεύτερον, η Ισπανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή διατείνονται ότι, κατά την έκδοση του επίμαχου κανονισμού, τηρήθηκε η αρχή της αναλογικότητας, λόγω του ότι ο υπολογισμός του συμπληρωματικού ποσού έγινε, τη φορά αυτή, βάσει της εντός της Κοινότητας τιμής κόστους των μανιταριών τρίτης κατηγορίας και όχι πρώτης, όπως είχε γίνει με τον κανονισμό 3429/80 ο οποίος κηρύχθηκε άκυρος. Εφόσον η αιτία του ανίσχυρου του άρθρου 1 του τελευταίου αυτού κανονισμού συνίστατο στο γεγονός ότι ο καθορισμός του συμπληρωματικού ποσού βάσει της τιμής κόστους των μανιταριών πρώτης κατηγορίας είχε ως συνέπεια να τεθούν σαφώς σε δυσμενή μοίρα οι εισαγωγείς μανιταριών κατώτερης κατηγορίας και εφόσον, στον επίδικο κανονισμό, το συμπληρωματικό ποσό υπολογίζεται στο εξής βάσει της εντός της Κοινότητας τιμής κόστους των μανιταριών τρίτης κατηγορίας, η αιτία του ανισχύρου έχει εκλείψει.

31 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, όπως προκύπτει από την προπαρατεθείσα απόφαση Werner Faust, ο αντίκτυπος που έχει στα μανιτάρια κατωτέρων κατηγοριών ο υπολογισμός του συμπληρωματικού ποσού βάσει της τιμής κόστους των μανιταριών πρώτης κατηγορίας δεν ήταν ο μόνος

λόγος για τον οποίο κηρύχθηκε άκυρο το άρθρο 1 του κανονισμού 3429/80. Στη σκέψη 30 της αποφάσεως, το Δικαστήριο, αφού εξέτασε τις διάφορες αιτίες του ανισχύρου της διατάξεως αυτής, κατέληξε ότι τούτο προκύπτει «απ' όλες τις προηγούμενες σκέψεις», σκέψεις από τις οποίες φαίνεται ότι στην παρούσα υπόθεση αμφισβητείται επίσης η αναλογικότητα.

32 Τρίτον, η Ισπανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή ισχυρίζονται ότι ο επίδικος κανονισμός τηρεί την αρχή της αναλογικότητας, διότι μείωσε την επιβάρυνση των εισαγωγέων από το 150 % περίπου της αξίας του εμπορεύματος στο 90 % περίπου. Κατ' αυτές, ένα τέτοιο ύψος του συμπληρωματικού ποσού ενδείκνυται για τη διασφάλιση της επίτευξης του στόχου του κανονισμού, που συνίσταται στη μη ενθάρρυνση των εισαγωγών μανιταριών πέραν των αναφερομένων ποσοτήτων. Κατά συνέπεια, ο καθορισμός του συμπληρωματικού ποσού στο ύψος που προβλέφθηκε από τον επίδικο κανονισμό δεν πλήττει τους εισαγωγείς.

33 Ούτε αυτή η επιχειρηματολογία μπορεί να γίνει δεκτή.

34 Πράγματι, έστω και έτσι μειωμένο, ένα συμπληρωματικό ποσό 105 ECU ανά 100 kg καθαρού βάρους αντιπροσωπεύει, όπως ο γενικός εισαγγελέας κατέδειξε στην παράγραφο 66 των προτάσεών του, σε σύγκριση με την εντός της Κοινότητας τιμή κόστους των μανιταριών πρώτης κατηγορίας, τα δύο τρία περίπου της αξίας των τελευταίων. Το ποσό αυτό αποτελεί αναμφισβητήτως επιβάρυνση η οποία, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή στις γραπτές της παρατηρήσεις, αυξάνει σημαντικά το κόστος εισαγωγής μανιταριών. Μια τέτοια επιβάρυνση, έστω και μειωμένη, αυξάνει αισθητώς το κόστος εισαγομένων μανιταριών και ισοδυναμεί, επομένως, με πραγματική απαγόρευση. Η Επιτροπή, καθορίζοντας το συμπληρωματικό ποσό σε ύψος υπερβαίνον αυτό που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του προαναφερθέντος στόχου, υπερέβη προδήλως την εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει και παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας.

35 Κατά συνέπεια, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξετασθούν οι λοιποί λόγοι που εκθέτει το εθνικό δικαστήριο, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι το άρθρο 1 του επίδικου κανονισμού είναι άκυρο ως προς το ύψος του καθορισθέντος συμπληρωματικού ποσού.

Επί των δικαστικών εξόδων

36 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ισπανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 22ας Σεπτεμβρίου 1994 το Finanzgericht Hamburg, αποφαίνεται:

Το άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2163/92 της Επιτροπής, της 30ής Ιουλίου 1992, για την είσπραξη συμπληρωματικού ποσού που προβλέπεται από τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 3429/80, (ΕΟΚ) 796/81 και (ΕΟΚ) 1755/81, για τη θέσπιση των μέτρων διασφαλίσεως που εφαρμόζονται κατά την εισαγωγή κονσερβών καλλιεργούμενων μανιταριών, είναι άκυρο ως προς το ύψος του καθορισθέντος συμπληρωματικού ποσού.

Κακούρης Mancini Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Ιουλίου 1996.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

R. Grass K. N. Κακούρης